

Tað er næstan synd í dómárunum

– Føroysku hondbóltsdómárunir hava tað trupult. Tað er næstan synd í teimum, tí teir eru nógv útsettir. Hinvegin stendur støðið í dómárunum ikki mál framgongdina, sum annars er síggja í føroyskum hondbóltsi. Tað heldur Lotte Sørensen hjá Kyndli, sum er farin í holt við sítt allarhelst seinasta kappingarár hjá havnarfelagnum

EMIL L. JACOBSEN
ÁLVUR HARALDSEN

Tað henda alla tíðina broytingar í føroyska ítróttarheiminum. Ikki minst í hondbóltsi eru broytingarnar týðiligar við tað, at tað aftur er vordíð áhugavert hjá áskoðarunum at hyggja eftir hondbóltsi. Soleiðis tykist tað í øllum førum, tí meira fólk er í hólunum, tá dystir eru.

Fremsta orsök til vaksandi áhugan má vera, at hondbóltsurin er blivin betri seinastu árin. Og ein av fremstu orsøkum til hetta má vera, at nógv av liðunum styrkja seg við spælum úr øðrum londum.

Í januar 1997 presenteraði kvinnuliðið hjá Kyndli ein nýggjan spælara, tá liðið spældi móti Stjórni. Tað var tann tá 23 ára gamla Lotte Sørensen úr Viborg, og tað er helst ikki av leið at siga, at hon var tann fyrsti av teimum eftirhondini mongu útlendingunum, sum nú eru í føroysku hond-

bóltskappingini, í øllum førum hjá kvinnunum.

– Tað byrjaði við, at ein góður vinnaður hjá mær í Viborg, Erlendur Johannessen, spurdi meg, um eg hevði hug at fara til Føroyar at spæla hondbólt. Eg segði beinanvegin nei, tað vildi eg ikki, og so bleiv ikki meira um tað, greiðir Lotte Sørensen frá.

– Men so fekk eg ein skaða í knæið, sum gjørdi, at eg gleið út úr kappingini heima í Viborg, og so fóru vit at tosa um, at eg kundi fara til Føroya einaferð aftan á jóla. Meiningin var upprunaliga, at eg skuldi vera alt kappingarárið 1996/97, men í januar 1997 kom eg so til Kyndli.

Tá hon sat í flúgváranum á veg til Vágur, hugsaði hon bara: Áh nei, hvat er tað, eg geri, men síðani hevur hon ikki iðrað seg um, at hon kom til Føroyar.

– Tað var sjálvandi eitt sindur trupult í byrjanini, serliga tann fyrsta mánaðin, tá eg ikki kendi nakran og

ikki skilti málið. Eg visti ikki, hvat eg var komin til, men aftan á tað gekk framá, og nú trívist eg væl, sigur hon.

Góð móttøka

Fyrstu ferð Lotte Sørensen

spældi við Kyndli, var í Havn móti Stjórni.

– Eg fekk sera góða móttøku, og eg minnst, at øll gløddu eftir mær, tá vit hitaðu upp. Eg kom til Føroyar ein leygardag, og dysturin móti Stjórni var longu

– Føroyingar hava eitt gott dómárapar í Hjalmar Petersen og Kristian Johansen, og teir eru eisini um-bidnir uttanlands. Eg haldi, at tað átti at verið gjørt meira við at brúka hesar báðar, so hinir dómárunir eisini kunnu koma upp á eitt hægri støði – tí um dómárunir kemur upp á eitt hægri støði, kemur hondbóltsurin tað eisini, sigur Lotte, sum eisini heldur, at føroysku áskoðararnir eiga at hugsa seg betur um

dagin eftir. Eg hevði fingið at vita, áðrenn eg kom, at eg skuldi spæla við tann dystin, men tað gjørdi eg so kortini. Vit vunnu dystin, men eg spældi ikki serliga væl, minnst Lotte.

Fantastiskt at vinna FM

Tað árið endaði Kyndil kappingina á einum triðja plássi, men árið eftir var Lotte Sørensen ein av høvuðspersónunum á liðnum, sum vann føroyameistararheiðið hjá kvinnunum til Kyndil fyrri ferð síðani 1981.

– Tað var heilt fantastiskt at gerast føroyameistari við Kyndli. Ikki minst tí kappingin var so spennandi, og einki bleiv avgjört fyrr enn í seinasta dystinum, sum vit vunnu móti StLF. Tað var eisini sum um, at fyrsta árið, eg spældi við, hevði liðið einki mál, ongar ambítiónir, og sjálf hevði eg bara verið við frá januar mánaði av. Í fjør settu vit okkum sum mál at vinna FM, og tað eydnaðist.

Kappingin hjá kvinnunum var spennandi í fjør, og tey flestu rokna við, at hon verður enn meira spennandi í ár. Í løtuni er Kyndil fremst við átta stigum fyrri fimm dystir. Tað sama hevur ævigi kappingarneytin og »stórasysturin« Neistin, sum hevur verið málmun enn Kyndil.

– Eg vóni, at vit vinna aftur í ár. Men kappingin er lang, og nógvir dystir eru eftir. Í løtuni eru vit javnar í stigum við Neistan, og um vit skulu endurvinna føroyameistararheiðið, veldst

tað nógv um, hvussu støðugar vit eru. Ein av trupuleikunum hjá okkum er eisini, at teir dystirnir, sum á pappírnum skuldu verið teir lættastu – t.d. móti VB í Vági og Stjórni í Klaksvík – sum oftast eru teir torførastu hjá okkum. Spurningurin er, um tú klárar at vera 100 prosent konsentrerað til hvønn einasta dyst, sigur Lotte og minnst aftur á dystin í Havn í seinasta endaspælinum móti VB, sum Kyndil óvantað tapti, og sum í seinasta enda mundi kostað teimum FM-heitið.

– Tað kann henda aftur í ár, um vit ikki eru nógv konsentreraðar. Sunnudagin vunnu vit sannførandi á Neistanum, men tað merkir ikki, at Neistin ikki kann vinna næstu ferð. Tað ber ongantíð til at siga frammánundan, sigur Lotte Sørensen.

– Men vit eiga at kunna klára tað aftur í ár. Vit hava eitt gott lið, breiddin er góð, vit eru taktiskt væl fyrri, vit hava ein góðan venjara og liðið er eitt ár eldri og royndari. Í fjør høvdu vit tað strævið, tá vit fyrst vóru komnar afturum, men síðani tá er hvør einstøk av okkum blivin betri, ikki minst frá fyrstu ferð, eg var í Føroyum. Síðani tá hava tær yngstu tikið seg sera nógv fram, sigur hon.

Lotte sigur eisini, at ein av orsøkunum til, at tað hevur gingið so væl, og sum eisini er ein av fremstu orsøkunum til, at hon er komin aftur til Kyndil tvey ár rað, er, at tær í Sophus Dahl Christiansen hava ein so

– Ein spælari sum Katrin á Neystabø hjá Neistanum er eitt sera stórt talent, sum eitt danskt felag kanska hevði funnið upp á at tikið sum eitt talent, men sum heild haldi eg ikki, at nakar spælari í føroysku kappingini er nógv góður til at spæla topphondbólt í Danmark, sigur Lotte Sørensen